

... Съ виненитѣ очи, това е надзирателя — Гурлето; пъстроокия, гдѣто го е потъпкала, е мжжъ ѝ; черноокия, когото е загърбила — той е Павелъ. Деветка купа, тамъ дето се явява въ края и е закрыта въ толкова карти — то е заровеното богатство, което само тя знае . . .

Тѣй е, мислѣше си Царка. И въ помаменитѣ си желанія, тя виждаше незнайното бждаще и досвършваше мисълъ: дано само да стане. Какво е това, което трѣбваше да стане, никой не знаеше. Дори знахарката, която се опита многожди да подразбере тая тайна, не можа да догади незнайното.

А на Царка тѣй допадаше това гадане, че вечерь не се прибираще за сънь до като не си гледаше на картитѣ. Всѣка